

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/47/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812212131
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8812212131.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., Košická 56, Bratislava, IČO: 35 838 825, zastúpený HMG & PARTNERS, s.r.o., Štefanovičova 12, Bratislava, IČO: 35 885 459, proti žalovaným: 1/ T. T., nar. X.X.XXXX, bývajúci vo P. B. O., J. XXX/XX, 2/ Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bývajúca vo P. B. O., J. XXX/XX, o zaplatenie 3.818,40 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3C/197/2012-101 zo dňa 25.02.2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

R u š í rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovaným v 1. a 2. rade zaplatenia 3.818,40 eur spolu s úrokom vo výške 13,40 % ročne z istiny 2.177,75 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z istiny 2.177,75 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a trov konania. Uviedol, že pohľadávku nadobudol od veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010. Postúpenie pohľadávky bolo žalovaným v 1. a 2. rade oznámené listom zo dňa 28.12.2010. Ďalej uviedol, že jeho právny predchodca a žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili dňa 15.11.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0561541296, na základe ktorej jeho právny predchodca poskytol žalovaným v 1. a 2. rade úver vo výške 1.659,70 eur, pri úrokovej sadzbe 13,40% ročne. Žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver splácať mesačnou splátkou vždy k 20. dňu toho ktorého mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola zmluvnými stranami dohodnutá na 20.12.2006 a konečná splatnosť úveru na 20.11.2009. Podmienky čerpania úveru, spôsob, výška, termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli dohodnuté v zmluve o úvere. Žalovaní v 1. a 2. rade svoj záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere neplnili a poskytnutý úver nesplatili ani do dňa dohodnutej konečnej splatnosti, t. j. do 20.11.2009. Po postúpení predmetnej pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu nebola na úhradu záväzku vzniknutého na základe zmluvy o úvere poukázaná žiadna platba. Z uvedeného dôvodu sa žalobca pri vyčíslení pohľadávky pridŕžoval vyčíslenia poskytnutého pri postúpení pôvodným vlastníkom pohľadávky, t. j. Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Pohľadávka zo zmluvy o úvere bola ku dňu postúpenia, t. j. 21.12.2010 vo výške 3.818,40 eur, z toho istina po splatnosti vo výške 2.177,75 eur, nezaplatené úroky vo výške 8,75 eur a úroky z omeškania vo výške 1.631,90 eur. Istinu vo výške 2.177,75 eur žalobca ďalej úročil riadnym úrokom vo výške 13,40% ročne a zákonným úrokom z omeškania vo výške 9% ročne.

Žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania a žalovaná v 2. rade sa k návrhu nevyjadrila. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, podľa ktorého Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a žalovaní v 1. a 2. rade ako dlžníci uzavreli dňa 15.11.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0561541296 podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. Podľa čl. I. predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi, podľa podmienok dohodnutých v zmluve. Dlžník bol povinný za podmienok dohodnutých v zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. Výška úveru predstavovala 50.000,- Sk, druh úveru bol

spotrebný - bezúčelový, úroková sadzba bola určená ako premenlivá 13,40% ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, výška splátky bola určená vo výške 1.752,- Sk, splatnosť prvej splátky bola určená na deň 20.12.2006, počet splátok bol 36, splatnosť úrokov bola mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci a končená splatnosť úveru bola 20.11.2009. Podľa bodu 2. čl. II. zmluvy dlžníci vyhlásili, že sa oboznámili so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle zmluvy poskytuje, súhlasili s nimi a zaviazali sa ich dodržiavať. Všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa mali riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE zo dňa 21.12.2010 došlo k postúpeniu pohľadávky, a to zo Slovenskej sporiteľne a.s. na žalobcu. Z prílohy k zmluve súd zistil, že poskytnutá suma predstavovala 1.659,69 eur, zostatok pohľadávky sumu 3.818,40 eur, istina sumu 2.177,75 eur, úroky 1640,65 eur, riadny úrok 8,75 eur a úrok z omeškania 1.631,90 eur pri sadzbe 26,4%. V kolónke splatnosť bol uvedený dátum 11.8.2008 a v kolónke počet dní omeškania 1462. Súd ďalej v rozhodnutí citoval ust. § 497, ust. § 387 ods. 1, 2, ust. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej ust. § 100, ust. § 101, ust. § 111, ďalej ust. § 52 ods. 1, 2, ust. § 53 ods. 1, ust. § 39, ust. § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej citoval ust. § 2 písm. a), ust. § 3 ods. 1, 2, ust. § 4 ods. 5 zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a konštatoval, že podľa zmluvy sa predmetný právny vzťah má riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, avšak ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto predmetný právny vzťah posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere, ktorá bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktoré postúpenie bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto mal súd za to, že je daná aktívna legitímácia žalobcu. Na uvedený právny vzťah aplikoval tiež zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzal z ustanovenia § 23a ods. 1, 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou, pričom pre túto je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka, na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd poukázal na to, že prednosť majú ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na konštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typicky občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. Žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania, a preto bolo úlohou súdu sa ňou zaoberať. Pohľadávka bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení zo dňa 21.12.2010, pričom v prílohe k predmetnej zmluve bola uvedená totožná suma pohľadávky a suma úrokov, riadnych úrokov a úrokov z omeškania, ako boli uvedené aj v žalobnom návrhu a dopĺňujúcim vyjadrení žalobcu. V prílohe bol uvedený počet dní omeškania a to 1462, čo predstavuje 4 roky a 2 dni ku dňu postúpenia pohľadávky. Za významný pre posúdenie otázky premlčania súd v kontexte s vyššie uvedenými skutočnosťami, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalovaný si svoje povinnosti zo zmluvy neplnil, považoval dátum 11.8.2008, ktorý je v predmetnej prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok uvedený v kolónke splatnosť. Súd mal za to, že aj keď žalobca výslovne v žalobe a jej doplnení neuviedol, že došlo k zročnosti predmetného úveru, túto skutočnosť potvrdili všetky ostané ním uvádzané skutočnosti, tak ako sa nimi súd zaoberal, či už s ohľadom na počet dní omeškania, ako aj vyčíslením jednotlivých nárokov a tiež z údajov vyplývajúcich z výpisu úverového účtu. Súd mal za to, že právny predchodca žalobcu využil niektoré zo svojich oprávnení v zmysle príslušných ustanovení VOP, či už ohľadom mimoriadnej splatnosti úveru, výpovede zmluvy alebo odstúpenia od nej, v dôsledku ktorého následne v prílohe k zmluve o postúpení deklaroval dátum 11.8.2008 ako dátum splatnosti. Súd mal za to, že dňom nasledujúcim po tomto dni, t.j. dňa 12.8.2008 začala plynúť premlčacia doba a pri všeobecnej trojročnej dobe podľa ustanovení Občianskeho zákonníka uplynula dňa 12.8.2011. Žaloba bola podaná až dňa 23.10.2012, teda po uplynutí premlčacej doby, a preto v dôsledku účinne vznesenej

námietky premlčania, súd mal za to, že žalovaným v 1. rade vznesená námietka je z titulu pasívnej solidarity účinne vznesenou aj vo vzťahu k žalovanej v 2. rade. Z tohto dôvodu neostávalo súdu nič iné, než žalobu zamietnuť. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd tento zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd žalobu v plnom rozsahu zamietol v nadväznosti na námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného v 1. rade. Nestrannosť rozhodnutia súdu spočíva v tom, že tento nesprávne posúdil charakter procesného spoločenstva na strane žalovaných, keďže námietku premlčania v konaní vzniesol iba žalovaný v 1. rade, avšak súd zamietol žalobu aj proti žalovanej v 2. rade, ktorá námietku premlčania nevzniesla, resp. ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, táto sa k žalobe vôbec nevyjadřila. Súd nesprávne právne posúdil procesné spoločenstvo na strane žalovaných ako nerozlučné procesné spoločenstvo, avšak v tomto prípade ide o samostatné procesné spoločenstvo, v ktorom úkony jedného účastníka nemajú pre iných účastníkov žiadne právne účinky. Z tohto dôvodu námietka premlčania vznesená žalovaným v 1. rade sa na žalovanú v 2. rade nevzťahuje. Samostatné procesné spoločenstvo je upravené v § 91 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého, ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba. Nerozlučné procesné spoločenstvo je upravené v § 91 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, ak však ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, platia úkony jedného z nich i pre ostatných. Z vyššie uvedeného ust. § 91 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že o nerozlučné procesné spoločenstvo ide v takom prípade, ak z hmotnoprávnej povahy veci vyplýva, že rozhodnutie súdu sa musí vzťahovať na všetkých účastníkov. Nerozlučné procesné spoločenstvo vzniká napríklad v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Pri solidárnych záväzkoch ide o samostatné procesné spoločenstvo. O nerozlučné procesné spoločenstvo ide iba v prípade tzv. nedielných záväzkov. Vzhľadom na uvedené bol žalobca názoru, že námietka premlčania vznesená len žalovaným v 1. rade sa na žalovanú v 2. rade nevzťahuje z dôvodu, že predmetom konania nie je nedielný záväzok, žalovaní preto tvoria samostatné procesné spoločenstvo. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že splatnosť úveru v danom prípade nastala už dňa 11.8.2008. Žalobca v konaní predložil ako dôkaz zmluvu o splátkovom úvere č. 0561541296, v ktorej bola zmluvne dohodnutá splatnosť úveru na deň 20.11.2009. Súd z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 vyvodil, že splatnosť úveru nastala už dňa 11.8.2008, nakoľko tento údaj splatnosti bol uvedený v prílohe k zmluve o postúpení, ako aj údaj o počte dní omeškania 1462. Súd z predložených listín vyvodil absolútne nesprávne skutkové zistenie. Na to, aby mohlo dôjsť k účinkom zročnosti úveru je potrebné, aby prejav vôle veriteľa, obsahom ktorého je vyhlásenie zročnosti úveru, toto bolo preukázateľne doručené dlžníkovi, resp. aspoň odoslané na adresu dlžníka. V tomto prípade však k takémuto úkonu zo strany pôvodného veriteľa nedošlo, a preto účinky zročnosti úveru nemohli nastať. Údaj o splatnosti uvedený v prílohe k zmluve o postúpení obsahuje výlučne technickú informáciu, nie je to údaj o právnom stave pohľadávky. Rovnako údaj o počte dní omeškania 1462 je údajom technickým, ktorý v žiadnom prípade nevypovedá o tom, ako dlho je žalovaný v omeškaní, prípadne s akou sumou je v omeškaní. Splatnosť úveru nastala 20.11.2009, t.j. v deň splatnosti dohodnutej v zmluve, ako to uviedol žalobca na pojednávaní a tvrdí v žalobe. Zároveň nesúhlasil s aplikáciou premlčacej doby v trvaní troch rokov podľa Občianskeho zákonníka. Aj v prípade, ak ide o úver spotrebiteľský, neznamená to, že právny vzťah sa automaticky stáva občiansko-právnym vzťahom. Spotrebiteľský charakter zmluvy neznamená, že úverová zmluva stráca svoj obchodno-právny charakter. Žalobca v tejto súvislosti namietal nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko súd s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikoval výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane právnej úpravy premlčacej doby. Takéto právne posúdenie zmluvy, nie je správne, nakoľko v plnom rozsahu potiera a ignoruje ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, v ktorom je výslovne uvedené, že treťou časťou Obchodného zákonníka sa spravuje bez ohľadu na povahu účastníkov aj záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere. Zmluva o úvere je absolútnym obchodom a charakter absolútneho obchodu si zachováva aj v prípade ak ide o spotrebiteľskú zmluvu. Uvedený právny názor vyslovilo viacero krajských súdov. Vychádzajúc z charakteru zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými, keď jednoznačne ide o zmluvu o úvere uzavretú podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, je potrebné dôjsť k právnomu záveru, že na takýto zmluvný vzťah sa bude aplikovať režim Obchodného zákonníka aj v časti premlčania jednotlivých nárokov a bude potrebné postupovať podľa ust. § 391 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka. Prvostupňový súd tak mal aplikovať premlčaciu dobu v trvaní 4 rokov v zmysle ust. § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky.

Žalovaní sa na odvolanie žalobcu nevyjadrili.

Odvolací súd podľa § 212 ods.1 O. s. p. prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že jeho odvolanie je dôvodné.

Je potrebné predovšetkým súhlasiť s tou odvolacou námietkou, že v danom prípade, pokiaľ ide o žalovaných v 1. a 2. rade, ide o samostatných spoločníkov v zmysle § 91 ods. 1 O. s. p., a teda námietka premlčania uplatnená žalovaným v 1. rade nemá účinky aj vo vzťahu k žalovanej v 2. rade. Ďalej je treba súhlasiť aj s ďalšou odvolacou námietkou pokiaľ ide o splatnosť úveru, pretože ako zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. - právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade vyplýva, konečná splatnosť úveru bola stanovená na 20.11.2009. Podľa VOP vzťahujúcich sa na predmetný úver, banka bola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient bol povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti, ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo ak dôjde k tým skutočnostiam, ako sú uvedené v bode 7.6 - prípady porušenia. Tu nejde o povinnosť banky, ale o jej oprávnenie, pričom v konaní nebolo preukázané, že by toto oprávnenie bola banka využila. Samotný údaj o počte dní omeškania neznamená, že banka svoje oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru aj využila. Pokiaľ ide o otázku premlčania pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere, odvolací súd má za to, že názor súdu prvého stupňa o aplikácii ustanovení upravujúcich premlčanie podľa Občianskeho zákonníka je správny. Je pravdou, že zmluva o úvere je upravená v Obchodnom zákonníku, a to v ustanoveniach § 497 až § 507. Treba súhlasiť aj s tým, že v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka sa Obchodným zákonníkom táto zmluva spravuje bez ohľadu na povahu účastníkov. Odvolací súd však má za to, že predmetná zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka. Nasvedčuje tomu hlavne ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. To znamená spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu, ktorý právny predpis sa na ňu vzťahuje, ak ju uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Tak tomu je aj v danom prípade, ak spotrebiteľská zmluva je svojim charakterom občiansko-právnym vzťahom, potom aj otázku premlčania je treba posúdiť podľa Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú upravené v Občianskom zákonníku, a preto niet rozumného dôvodu, aby v takomto prípade sa otázka premlčania neposudzovala podľa Občianskeho zákonníka.

V tejto súvislosti je treba zdôrazniť tú okolnosť, že v zmluve o splátkovom úvere uzavretej medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade bola úprava, podľa ktorej všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok, Všeobecných obchodných podmienok, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi a to v tomto poradí. Ďalej zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Toto ustanovenie považoval súd prvého stupňa v zmysle odôvodnenia rozsudku za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Právny vzťah medzi účastníkmi a teda aj otázku premlčania posudzoval podľa Občianskeho zákonníka a v takomto prípade bolo jeho povinnosťou postupovať podľa § 153 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo Všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia. V porovnaní s odsekom 3 citovaného ustanovenia, podľa ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná, z formulácie odseku 4 vyplýva priamo povinnosť súdu rozhodujúceho spor zo spotrebiteľskej zmluvy, v prípade, že určitú zmluvnú podmienku (uvádzanú v spotrebiteľskej zmluve alebo vo Všeobecných obchodných podmienkach) posúdi ako neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, pričom na základe takéhoto posúdenia dodávateľovi neprizná plnenie vo výroku svojho meritorného rozhodnutia túto zmluvnú podmienku výslovne uvedie (odcituje jej presné znenie), a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ v predmetnom spore domáhal takého

určenia. Súd prvého stupňa sa týmto ustanovením dôsledne neriadil, čím žalobcovi odňal možnosť pre prípad, že odvolací súd potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa (zamietajúci žalobu), napadnúť také rozhodnutie dovolaním a domáhať sa toho, aby dovolací súd preskúmal správnosť právneho posúdenia danej veci súdmi nižšieho stupňa. Význam, ktorý zákonodarca pripisoval takejto povinnosti súdu (ktorých v prvom stupni rozhoduje spor zo spotrebiteľskej zmluvy), možno zistiť z dôvodovej správy k zákonu č. 575/2009 Z. z., ktorým sa okrem iného novelizovali vyššie citované ustanovenia § 153 a § 238 O. s. p. s účinnosťou od 1.3.2010. Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že tento považoval za preukázané, že zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy s tým, že žalobca uzatvoril túto zmluvu ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a žalovaní boli pri uzatváraní zmluvy spotrebiteľmi v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené potom súd námietku premlčania vznesenú žalovaným v 1. rade posudzoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že pri aplikácii právnej úpravy premlčania podľa Obchodného zákonníka by podmienky spotrebiteľskej zmluvy ohľadom premlčania boli v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného je zrejmé, že dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka tvoriace súčasť Všeobecných obchodných podmienok dodávateľa v zmluve o úvere posúdil súd prvého stupňa ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka, a teda v tejto časti považoval zmluvu za absolútne neplatnú. Otázku premlčania uplatneného nároku potom posudzoval v zmysle § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa ktorej úpravy je všeobecná premlčacia doba 3 roky, zatiaľ čo podľa Obchodného zákonníka by bola 4 roky. Podľa názoru odvolacieho súdu teda existuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutím súdu prvého stupňa o nepriznaní plnenia dodávateľovi (v podobe výroku zamietajúceho žalobu) a právnym posúdením dohody o voľbe Obchodného zákonníka podľa Všeobecných obchodných podmienok ako neplatnej zmluvnej podmienky. Z tohto dôvodu mal súd prvého stupňa v súlade s § 153 ods. 4 O. s. p. vo výroku svojho rozsudku uviesť znenie neplatnej zmluvnej podmienky, pre ktorú žalobu zamietol. Nakoľko tak neurobil, odňal žalobcovi možnosť dosiahnuť preskúmanie tejto zmluvnej podmienky v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom dovolacím, ak by odvolací súd takéto rozhodnutie potvrdil.

Preto odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, než rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že ďalej bude postupovať v zmysle vyššie vyslovených právnych názorov.

Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.